

Sobota 1. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 1. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Matúšovo
rýchle a rozhodné „áno“; Božie
požiadavky sú darmi; ďakovať
na svätej Omši.

18.01.2025

JEŽIŠ PRECHÁDZA cez naše životy a
volá nás. Urobil to včera, robí to dnes
a bude to robiť aj naďalej. Tak ako to
urobil s Matúšom: Pán nám
prichádza v ústrety uprostred našej
práce: „Pod' za mnou!“ (Mk 2, 14).

Uvažujeme nad rýchlou odpoveďou muža, ktorý sa mal stať apoštolom a evanjelistom. Neváhal opustiť svoje istoty, „spoznať Krista a nasledovať ho bolo jedno a to isté“^[1]. Možno práve Ježišova prítomnosť mu dodala dostatok sebadôvery, aby riskoval. Nepotreboval ani čas na premýšľanie o tom, čo zanechá za sebou. Keďže je prezieravý, možno už z diaľky cíti dobrý obchod a vie, že tentoraz bude odmenou jeho šťastie.

Možno sa niekedy pýtame, či budeme schopní nasledovať Ježiša až do konca, či dokážeme byť verní, či neupadneme do rutiny a sklúčenosti. Aké sú dôvody, ktoré často oddaľujú našu kladnú odpoveď na to, čo od nás Ježiš žiada? Je zrejmé, že na orientáciu nášho života je potrebné rozlišovanie. Povolanie sa zvyčajne neobjaví zjavným spôsobom, preto by sme sa nemali obávať, ak sa do nás vkradnú pochybnosti. „Trochu si sa zľakol, keď si videl toľko svetla...

ťažko sa ti pozerá, takmer nevidíš. —
Zatvor oči pred svojou úbohosťou:
otvor svoj duševný zrak pre vieru,
nádej, lásku a pokračuj, nechaj sa
viest' Ním prostredníctvom toho, kto
vedie tvoju dušu“^[2].
—

Matúš nevie, čo bude s jeho životom,
s jeho prácou, s jeho majetkom;
možno nevie, kde bude zajtra bývať,
ako budú reagovať jeho
spolupracovníci, či bude môcť vždy
zostať v blízkosti Majstra. Pre neho je
všetko nové, ale je dostatočne
otvorený a pokorný, aby sa
nezaoberal tým, čo už vie, svojimi
limitmi alebo tým, čo si budú myslieť
ostatní. Necháva sa získať
bezodplatnosťou Pánovej ponuky,
ktorú mu adresuje. „On, náš Pán,
nesie celú ťarchu kríža a mne
ponecháva len tú najmenšiu a
najnepatrnejšiu časť. On nie je len
divákom môjho boja, ale zúčastňuje
sa na ňom, víťazí a celý zápas
privádza k úspešnému koncu“^[3].
—

„ZNOVU SA STRETÁVAME s paradoxom evanjelia: sme slobodní v službe, nie v tom, že si robíme, čo chceme. Sme slobodní v službe, a práve odtiaľ pochádza sloboda. Nachádzame sa v plnosti do tej miery, do akej sa dávame; vlastníme život, ak ho stratíme (porov. Mk 8, 35). Toto je čisté evanjelium“^[4]. Každá prosba, ktorú nám Boh adresuje, je v skutočnosti darom. Protiklad slobody a odovzdanosti, Božej vôle a šťastia je veľká lož, ktorú nám našepkáva diabol. Je v diablovom záujme, aby sme nevnímali dary, ktoré nám Boh chce dať, a krásu sebadarovania.

Môže sa stať, že si budeme myslieť, že záväzky obmedzujú našu slobodu. Niekedy nedôverujeme, že budeme schopní dodržať slovo, ak sa v určitom okamihu zmenia okolnosti alebo naše náklonnosti, ktoré nás

teraz v určitej situácii robia šťastnými. Ale odpovedať s láskou, odovzdať svoju slobodu bez strachu, budeme schopní len vtedy, ak sme sa Kristom najprv nechali dobyť. Odpovieme darom svojho života len vtedy, ak sme najprv zistili, že sme dostali oveľa viac, než sa od nás žiada. Kto sa mylne domnieva, že dáva dar podobný tomu, ktorý dostal, čoskoro nájde dôvody povedať nie, že sa mýlil, že to možno nestojí za to. Kto si uvedomí nesmiernosť toho, čo dostal, neprestane žasnúť a bude sa snažiť naplniť sa úprimnou vďačnosťou.

„JE NAOZAJ dôstojné a správne, dobré a spásonosné vzdávať vďaky vždy a všade tebe, Pane“, modlíme sa na svätej Omši. Takto sa začínajú mnohé prefácie a takto chceme zotrvať aj my: v neustálom

vzdávaní vďaky. Ešte predtým, ako povieme Bohu „áno“ v toľkých veciach, ktoré ešte nepoznáme, nám môže pomôcť vopred ďakovať. Prídu dni, keď bude cesta trochu viac do kopca, keď príde rad na nás, aby sme stúpali ku Kalvárii. Môžeme teda myslieť na to, že Ježiš vopred daroval svoje telo na Zelený štvrtok večer a urobil tak v rámci vďakyvzdania. Vždy, keď sa zúčastňujeme na Eucharistii, uvedomujeme si tento postoj: „vzdával ti vďaky a dobrorečil, lámal chlieb a dával svojim učeníkom, hovoriac...“.

Vďakyvzdanie je najlepší spôsob, ako prijať dar. Znamená to uznať ho ako taký, znamená to oceniť bezpodmienečnosť lásky toho, kto nám ho dáva. Poďakovať za niečo, čo nás niečo stojí, má tú veľkú výhodu, že nám pomáha odpútať sa od vypočítavosti, od zrieknutia sa, ktoré je v hre. Matúš ďakoval Ježišovi za jeho povolanie hostinou. Nevadilo

mu, že pozval svojich priateľov, hriešnikov ako on sám: bol to jeho dar Ježišovi. „Jedného dňa Boh vďačne zvolá: *Teraz som na rade ja*. A čo uvidíme vtedy? Aký bude ten život, ktorý sa nikdy neskončí? Boh bude dušou našej duše...

Nepochopiteľné tajomstvo! Oko človeka nevidelo nestvorené svetlo, jeho ucho nepočulo neporovnateľné harmónie a jeho srdce nemôže ani snívať o tom, čo Boh pripravil pre tých, ktorých miluje“^[5].

Niet vhodnejšieho času ako svätá Omša, aby sme Bohu poďakovali za svoje povolanie, aj keď sa ešte stále snažíme rozlíšiť, čo nám chce Božia láska dať. Vkladať tam každý deň naše povolanie spolu s Ježišovým sebadarováním, aby ich Boh Otec prijal spoločne a vytvorili jednu obetu, môže byť najväčším zdrojom radosti. A aké úžasné je, že práve naša matka, Panna Mária, je tou, ktorá nás od prvej chvíle učila

vzdávať vďaky: „Velebí moja duša
Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom
spasiteľovi“ (Lk 1, 46-47).

[1] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 6.

[2] *Ibid.*, bod 1015.

[3] Svätý Pavol Le-Bao-Tinh, *List*, 1843,
citované v *Liturgii hodín*, 24.
novembra.

[4] František, *Audiencia*, 20-X-2021.

[5] Svätá Terézia z Lisieux, *List 94*
Celine, 14-VII-1889.
